



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **M. D.**, narozen X
státní příslušnost Ukrajina
bytem H. 844, Z.
zastoupen advokátem Mgr. Jiřím Slováčkem, Ph.D.
sídlem Panská 895/6, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 9. 2017, č. j. MV-60493-4/SO-2013

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 15. 9. 2017, č. j. MV-60493-4/SO-2013, bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 7. 1. 2013, č. j. OAM-17496-15/DP-2012 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 1. 2013 (dále jen „zákon o pobytu cizinců ve znění účinném do 14. 1. 2013“), a to z důvodu, že žalobce přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza (pobytu), když nepředložil doklad prokazující úhrnný měsíční příjem ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaná se nezabývala všemi důvody odvolání. Žalovaná se nevyjádřila k odvolací námitce, že výpočet skutečného úhrnného měsíčního příjmu žalobce nelze provádět ze základu daně dle zákona o daních z příjmů. Žalobce dále v odvolání namítal, že z předloženého daňového výměru vyplývá, že celkový příjem žalobce za rok 2011 činil 152 340 Kč. Odečtená částka 91 404 Kč (nákladový paušál 60 %) je pro účely pobytu bez relevance, neboť neodráží skutečný stav věci. Nepřezkoumatelné je rovněž tvrzení žalované o tom, že žalobce není „začínajícím podnikatelem“, neboť žádný právní předpis přesný význam tohoto termínu nestanoví. Žalovaná porušila zásadu vyřízení věci bez zbytečného odkladu zakotvenou v § 6 odst. 1 správního řádu. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a vadné, žalovanou nebyly zohledněny všechny žalobcem uvedené skutečnosti, čímž byl porušen § 2 odst. 4 správního řádu.
3. Žalovaná ve svém vyjádření odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí z důvodu totožnosti žalobních námitek s námitkami odvolacími. Zdůrazňuje, že zákon o daních z příjmů stanoví, že v daňovém priznání jsou uvedeny všechny příjmy, kterých osoba dosáhla. Není možné, aby žalobce dosahoval ještě „dalších“ legálních příjmů, a tyto mohl procesně použitelným způsobem uplatnit v předmětném řízení. Nelze hovořit o jakékoliv znevýhodňující analogii. Navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
4. V podané replice žalobce odkazuje na podanou žalobu a uvádí, že stále trvá na tom, že správní orgán měl při zjišťování žalobcova úhrnného měsíčního příjmu vycházet ze skutečného stavu věci, nikoli ze základu daně, v důsledku čehož příjem žalobce klesl pod měsíční příjem požadovaný zákonem. Žalovaná ve svém vyjádření nereagovala na žalobní důvod spočívající v několikaletých průtazích v řízení, kterými bylo výrazně poškozeno právo žalobce na spravedlivý proces.
5. V průběhu ústního jednání před soudem účastníci setrvali na svých stanoviscích a zástupkyně žalobce doplnila, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu nevypořádání se s námitkou nepřiměřenosti rozhodnutí.

III. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
7. Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
8. Soud předně poznamenává, že může přihlížet pouze k námitkám, které byly uplatněny ve lhůtě pro podání žaloby. Pouze v této lhůtě lze totiž žalobní body rozšiřovat (viz § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.). Výjimkou jsou případy, kdy žalobce namítá vady, k nimž by soud musel přihlédnout z úřední povinnosti. V posuzované věci zástupkyně žalobce při jednání soudu dodatečně uplatnila námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nevypořádání se s námitkou nepřiměřenosti rozhodnutí. Tato námitka byla uplatněna opožděně, přičemž soud neshledal, že by k namítané vadě měl přihlížet z úřední povinnosti. K nepřezkoumatelnosti soud totiž z úřední povinnosti přihlíží pouze v případě, že mu brání v přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Žalobce ovšem v žalobě nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí nenamítal. Soud proto neshledal žádný žalobní bod, jehož posouzení by bránila dodatečně namítaná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Jak je patrné z níže uvedeného, úvahy žalovaného, proti nimž žalobce v žalobě brojí, soud mohl podrobit přezkumu a také tak učinil.
9. Žalobce namítá, že byl zkrácen na svém právu na spravedlivý proces, neboť žalovaná porušila zásadu vyřízení věci bez zbytečného odkladu a v rozporu s § 6 odst. 1 správního řádu rozhodla o odvolání žalobce, podaném dne 23. 1. 2013, teprve dne 15. 9. 2017, tj. po více než čtyřech a půl letech. Uvedenou námitku shledal soud nedůvodnou.
10. Žalobce uvedenou námitkou *de facto* brojí proti nečinnosti žalované. Pro takovou námitku však z povahy věci není možné napadené rozhodnutí zrušit. Proti nečinnosti správního orgánu poskytují ochranu jiné prostředky, včetně případné žaloby na ochranu proti nečinnosti, která je speciálním institutem vůči žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, a pro jejíž uplatnění je třeba nejprve bezvýsledně vyčerpat prostředky k ochraně proti nečinnosti před správním orgánem (viz § 80 správního řádu). Cílem těchto speciálních prostředků ochrany je ukončení nečinnosti, tj. vydání rozhodnutí. V daném případě takové rozhodnutí vydáno bylo a jeho zrušením by soud namítanou nezákonnost nejen že neodstranil, nýbrž by ji naopak prohluboval. Byla-li by tvrzená nečinnost důvodem pro zrušení rozhodnutí, fakticky by již žádné rozhodnutí vydáno být nemohlo (protože by nutně muselo být vždy soudem zrušeno) a nečinnost by se stala trvalým stavem. Jakkoliv jistě lze konstatovat, že nečinnost zakládá nezákonnost postupu správního orgánu, je nutno zdůraznit, že jde o nezákonnost zcela specifickou a ze své podstaty nezakládající nezákonnost rozhodnutí napadeného žalobou dle § 65 a násl. s. ř. s.
11. Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu, že nebyla vypořádána námitka směřující proti způsobu výpočtu úhrnného měsíčního příjmu žalobce provedeného správním orgánem prvního stupně. Ani této námitce zdejší soud nepřisvědčuje.
12. Žalovaná se podle zdejšího soudu vypořádala se všemi námitkami žalobce vznesenými v odvolání, a byť neodpověděla explicitně na každé dílčí tvrzení, z odůvodnění napadeného

rozhodnutí jako celku je zřejmé, proč odvolací námitky nepovažovala za důvodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, *a contrario*; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

13. Stejně jako reakce soudu na konkrétní žalobní námitky, tak i reakce žalované na konkrétní odvolací námitky, je, co do širší odůvodnění, spjata s otázkou hledání míry. Povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každé tvrzení. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13), případně, za podmínek tomu přiměřeného kontextu, i s akceptací odpovědi implicitní, což připouští Ústavní soud (srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09) i Nejvyšší správní soud (srov. např. rozsudek ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72). Opačný postup by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivy a hospodárnosti řízení. To znamená, že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí odvolací orgán prezentuje od názoru odvolatele odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. náleze ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
14. Faktické vypořádání výše uvedené odvolací námitky žalobce zdejší soud spatřuje v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 5 a 6. Je pravdou, jak uvádí žalobce, že důvodem napadeného rozhodnutí byl závěr žalované o nesplnění požadavku stanoveného v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalobcem z důvodu, že žalobce nepředložil, ani přes písemnou výzvu správního orgánu prvního stupně, doklady prokazující tento požadavek. V návaznosti na tuto argumentaci žalovaná doplnila citací rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 9. 2016, č. j. 30 A 46/2015-41, z jakého důvodu posuzuje splnění požadavku uvedeného v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců podle výše čistého měsíčního příjmu žalobce. Z napadeného rozhodnutí je tedy zřejmé, že žalovaná přejala názor Krajského soudu v Hradci Králové, dle kterého jsou správní orgány povinny při výpočtu úhrnného měsíčního příjmu vycházet z tzv. čistého příjmu, tedy u příjmů z podnikání po odpočtu příslušných výdajů, neboť tak zakotvuje právní úprava (pozn. zdejšího soudu: tj. zákon o pobytu cizinců ve znění účinném od 1. 5. 2013) a vyplývá to i ze zásady rovnosti mezi všemi žadateli (neboť např. zaměstnanci svůj příjem dokládají právě potvrzením zaměstnavatele o výši čistého průměrného měsíčního

výdělku). Zdejšímu soudu proto nic nebrání v tom, aby správnost úvah žalované (včetně úvah převzatých z judikatury) ke způsobu výpočtu úhrnného měsíčního příjmu žalobce věcně posoudil.

15. K žalobcem namítané nepřezkoumatelnosti z důvodu použití pojmu „začínající podnikatel“ zdejší soud uvádí, že uvedenou námitku spatřuje ryze účelovou. Užití tohoto pojmu žalovaným, bez výslovné definice, nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný tento pojem použil toliko jako popis skutkového stavu, nikoliv jako jeho právní kvalifikaci. Ze samotného pojmu „začínající podnikatel“ nevyvozoval aplikaci konkrétní právní normy a daný pojem nadto ani nepoužil v rámci nosného důvodu pro vydání napadeného rozhodnutí. Důvodem napadeného rozhodnutí byla skutečnost, že žalobce neprokázal zákonem požadovanou výši dosaženého úhrnného měsíčního příjmu.
16. Jádrem sporu mezi stranami je způsob, jakým měla být správními orgány určena výše úhrnného měsíčního příjmu žalobce pro účely posouzení naplnění požadavku v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, jakožto podmínky pro prodloužení doby platnosti povolení žalobce k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.
17. Náležitostí k žádosti o tento druh pobytu je dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců *„doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu“* (zvýraznění doplněno zdejším soudem). S účinností od 1. 5. 2013 bylo novelou provedenou zákonem č. 103/2013 Sb. toto ustanovení doplněno o větu za středníkem ve znění *„za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije“* (zvýraznění doplněno zdejším soudem).
18. Účelem a smyslem podmínky doložení úhrnného příjmu v určité minimální výši je primárně vyloučit, že by žadatel, potažmo osoby spolu s ním posuzované, byli zřejmou zátěží pro sociální systém České republiky, je-li tato skutečnost známa již ve fázi rozhodování o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 Azs 245/2014-41). Z důvodů výše uvedených tak je žadateli stanovena povinnost doložit k podávané žádosti o vydání povolení (resp. jeho prodloužení) k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání doklad svědčící o opaku. Příjem cizince lze prokázat zejména potvrzením zaměstnavatele o výši průměrného čistého měsíčního výdělku, jde-li o příjmy ze závislé činnosti, nebo daňovým přiznáním z příjmů fyzických osob, potažmo platebním výměrem, jde-li o příjmy ze samostatné činnosti. Pokud nelze prokázat příjem jiným věrohodným způsobem, lze jako doklad o zajištění prostředků k dlouhodobému pobytu předložit výpisy z účtu vedeného v bance za posledních 6 měsíců, ze kterých vyplývá, že cizinec takovými příjmy disponuje.

19. Po provedené novele zákona o pobytu cizinců je již zcela zřejmé, že pojmem „úhrnný měsíční příjem“ je u cizinců, kteří žádají o povolení (resp. jeho prodloužení) k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, myšlen příjem „čistý“, neboť zákon o pobytu cizinců přímo odkazuje na zákon č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o životním a existenčním minimu“, jenž v § 6 a násl. upravuje otázku posuzování příjmů a stanoví mimo jiné tzv. započitatelné příjmy, na které novelizovaná dikce § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců výslovně odkazuje.
20. Dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o životním a existenčním minimu se za započitatelné příjmy považují příjmy ze samostatné činnosti uvedené v zákoně o daních z příjmů, „a to po odpočtu výdajů vynaložených na jejich dosažení, zajištění a udržení, po odpočtu daně z příjmů a pojistného na sociální zabezpečení a pojistného na veřejné zdravotní pojištění, pokud nebyla pojistná zahrnuta do těchto výdajů; příjmy z podnikání jsou však u osoby, která je poplatníkem daně z příjmů stanovené paušální částkou podle zákona o daních z příjmů, předpokládané příjmy, a výdaji vynaloženými na jejich dosažení, zajištění a udržení jsou předpokládané výdaje, na jejichž základě byla stanovena daň paušální částkou“. Znění zákona o pobytu cizinců po novele tak již jednoznačně obsahuje odkaz na zákon o daních z příjmů, a to prostřednictvím odkazu na zákon o životním a existenčním minimu, který dle žalobce v § 46 odst. 7 písm. b) absentuje.
21. Znění posuzovaného ustanovení účinné do 30. 4. 2013 sice takto jednoznačné nebylo, nicméně i na základě této úpravy bylo nutné dospět ke stejné interpretaci s ohledem na její smysl a účel, kterým bylo vytvoření určité záruky, že cizinec hodlající pobývat na území České republiky bude schopen hradit náklady s jeho pobytem související a nebude zatěžovat sociální systém České republiky. Má-li být posuzována jakási „dostatečnost“ příjmu cizince k úhradě jeho nákladů, je třeba posuzovat výši takového příjmu, který má cizinec fakticky k dispozici pro úhradu nákladů, tzn. příjmu již sníženého nejen o povinné zákonné platby na daň z příjmů a zdravotní a sociální pojištění, ale v případě příjmu z podnikání také o nutné výdaje na dosažení těchto příjmů. Uvedený přístup je rovněž bezesporu projevem zásady rovnosti mezi žadateli o pobytové oprávnění, neboť např. cizinci vykonávající závislou činnost prokazují výši svých příjmů potvrzením zaměstnavatele o čistém průměrném měsíčním výdělku.
22. Žalovaná tedy nepochybila, jestliže interpretovala zákonnou úpravu ve shodě se zněním zákona po novele provedené zákonem č. 103/2013 Sb. a s ohledem na to také citovala rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 9. 2016, č. j. 30 A 46/2015-41. Zdejší soud se s provedenou interpretací a aplikací § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců ztotožňuje, neboť má za to, že k tomu, aby správní orgány mohly povolit, případně prodloužit dlouhodobý pobyt cizince na území, musí mít postaveno najisto, že výše příjmů, se kterými cizinec disponuje, a které může fakticky použít k úhradě vzniklých nákladů, nenásvědčuje již v době správního řízení tomu, že cizinec bude zátěží pro sociální systém České republiky. Právě této situaci má požadavek prokázání minimální výše úhrnného měsíčního příjmu zamezit. Má-li správní orgán na základě listin doložených žalobcem k jeho žádosti pouze jedinou informaci o výdajích žalobce souvisejících s provozováním jeho podnikatelské činnosti, a to informaci o paušálních výdajích z daňových přiznání, potažmo platebních výměrů, nelze mu vyčítat, že od žalobcem dosažených příjmů odečítá právě tyto výdaje. Žalobce v průběhu správního řízení nepředložil správním orgánům žádné jiné věrohodné doklady o svých výdajích,

nasvědčujících tomu, že jeho skutečné náklady byly nižší než výše výdajového paušálu uplatňovaného pro daňové účely. O svých skutečných výdajích se žalobce vyjadřuje až v odvolání, nicméně vedle povinných odvodů zmiňuje pouze vágně náklady na podnikání „*sumárně nepřesahující částku 1.000,- Kč na nákup běžných pracovních nástrojů a ochranných pomůcek*“. Toto tvrzení však nijak nedokládá. Z hlediska daňového sice právní úprava nevyžaduje, aby žalobce vedl evidenci svých skutečných výdajů, hodlá-li uplatnit výdajový paušál, nicméně chtěl-li v řízení před správním orgánem prvého stupně tvrdit, že jeho skutečné výdaje jsou jiné, bylo jeho povinností takové tvrzení prokázat. Je ovšem také vhodné poukázat na to, že v řízení před správním orgánem prvého stupně žalobce doložil pouze platební výměry, ze kterých ani nijak nevyplývalo, že by před správcem daně uplatňoval výdajový paušál.

23. Jestliže žalovaný vycházel z příjmů a výdajů uplatňovaných samotným žalobcem v daňovém priznání (byť se v případě výdajů jednalo o paušální částku), nešlo o žádné uplatnění analogie zákona o daních z příjmů. Vycházel toliko z toho, že sám žalobce bezesporu určité výdaje na svou podnikatelskou činnost měl, tyto výdaje nekonkretizoval a nedoložil a v řízení před jiným správním orgánem prohlásil, že jeho výdaje činily 60% jeho příjmů. Podkladem bylo tedy daňové tvrzení žalobce, nikoliv právní úprava obsažená v zákoně o daních z příjmů. Ostatně i kdyby žalovaný nevycházel z toho, že výdaje žalobce činily 60% jeho příjmů, musel by žádost žalobce zamítnout pro nepředložení dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný by totiž nemohl z dokladů předložených žalobcem zjistit jeho čisté příjmy, neboť by z nich nemohl zjistit skutečné výdaje spojené s jeho podnikatelskou činností.
24. Správní orgány tedy postupovaly správně, jestliže za příjem žalobce, prostřednictvím něhož by žalobce byl schopen hradit náklady související s jeho pobytem na území České republiky, považovaly příjem (152 340 Kč) snížený o částku výdajových nákladů ve výši výdajového paušálu (91 404 Kč) a částku ve výši plateb pojistného na sociální zabezpečení (21 601 Kč), tj. částku ve výši 39 335 Kč, jež, přepočtena na průměrný měsíční příjem, znamená 3 277 Kč. Žalobce totiž platebním výměrem na daň z příjmů fyzických osob doložil právě to, že jeho daňový základ (tedy rozdíl mezi příjmy a výdaji) za rok 2011 byl 60 936 Kč a daň 0 Kč. Po vypořádání daně z příjmů tak měly žalobci zůstat k dispozici příjmy ve výši 60 936 Kč. Po úhradě pojistného na sociální zabezpečení se tato částka snížila na 39 335 Kč. Z této částky vypočtená výše úhrnného měsíčního příjmu žalobce je však nižší než požadovaný minimální úhrnný měsíční příjem, tedy součet životního minima a skutečných nákladů na bydlení, který v posuzovaném období u žalobce činí 3 650 Kč.
25. Jelikož bylo na žalobci, aby prokázal splnění zákonných podmínek pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38), a žalobce neprokázal, že jeho faktický příjem převyšuje minimální úhrnný měsíční příjem ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, který v případě žalobce činí částku 3 650 Kč, postupovaly správní orgány správně, když jeho žádosti nevyhověly.

IV. Shrnutí a náklady řízení

26. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

27. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. června 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu